

ΕΖΗΣΕ Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ :

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Φαίνεται ότι ο Σέρλοκ Χόλμς, ο ήρωας των αστυνομικών έργων του Κόναν Ντόυλ, δεν εινε μυθικό πρόσωπο. Ύπηρεζε κι' αυτό, όπως ύπηρεξαν στην πραγματικότητα και όλοι οι περίφημοι ήρωες των μυθιστορημάτων. Φαίνεται ότι οι «ήρωες» δεν κατασκευάζονται αν δεν δοθῆ ἀφορμή εις τὸν συγγραφέα ἀπὸ ἕνα πραγματικὸν πρόσωπον καὶ ὁ Σέρλοκ, ὅπως ἀπεδειχθῆ, δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸς προϊόν τῆς φαντασίας τοῦ Κόναν Ντόυλ.

Ἡ διαφορὰ εἶνε ὅτι ὁ Σέρλοκ Χόλμς δὲν ἦτο ἀστυνομικὸς ἀλλὰ... ἰατρός. Τόσο μεγάλη ὄμως ἦτο ἡ παρατηρητικότης του ὥστε ἀν δὲν ἦτο ἰατρός, θὰ ἐγένετο πρώτης τάξεως ντεκτερίβ. Ὁ ἰατρός αὐτός ὀνομαζόταν Ἰωσήφ Μπέλι καὶ ἔμενε στὸ Ἐδιμβούργον τῆς Σκωτίας. Ὅταν τὸν ἐπεσκέπτετο ἕνας ἀσθενὴς κατώφθωνε νὰ μαντέψῃ τὴν ἡλικία του, τὸ ἐπάγγελμά του, ἀν ἦτο ἔγγαμος, ἐάν ὑπέφερε στὸν βίον του καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα πού ἀφίναν κατάλληκτο τὸν ἀσθενή. Πολλοὶ τὸν ἔπαιρναν γιὰ μάγο.

Ἡ περιπέτειες τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, τίς ὁποῖες ἔγραψε ὁ Κόναν Ντόυλ, ἔκαμε μεγάλο κρότο στὴ ἐποχὴ του. Ὅταν ὁμοῦ ὁ Κόναν Ντόελ κουρασθεὶς πλέον νὰ ἐρευρίσκῃ φανταστικὰς ἱστορίας γιὰ τὸν ἥρωα ἀποφάσισε «νὰ τὸν κηδεύσῃ», ὁ κόσμος δολόκληρος διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὸν πρόωγο θάνατο τοῦ δημοφιλοῦς ἥρωος. Πολλοὶ μάλιστα πού θεωροῦσαν τὸν Σέρλοκ Χόλμς πραγματικὸ πρόσωπο, ζήτησαν νὰ παρακολουθήσουν τὴν κηδεῖα του!

~~~~~
 φίλο καὶ σύντροφο, θὰ τὸ κάνουμε, χριστιανό. Μὴ, γιὰ τὸ Θεό, τὸ σκοτώσετε!...» Μὰ οἱ ναῦτες μας ἦταν ἐρεθισμένοι κι' ἀδιαφοροῦσαν στὰ παιδικὰ μου παρακάλια κι' ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν θανατώσουν.

Τότε ἐκείνο τὸ κακόμοιρο μ' ἀγάλλισε κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ἐκλαιγα κι' ἐγώ, κι' ἔτσι πέσαμε γονατισμένοι μπροστὰ στὸν πατέρα μου. «Ἐ φτάνει πιά, ἔχουμε καὶ δουλειά, εἶπε ὁ πατέρας μου. Ἀφήστε το. Ἀς ζῆσῃ, γιὰ τὸ χαιρὶ τοῦ Τζώρτζη!... Οἱ ναῦτες κατέβασαν τὰ κεφάλια κι' ἐφύγανε... Ἐτσι λοιπὸν, γλώττωσα μιὰ ζοῆ ἀπὸ βέβαιο θάνατο, καὶ ἦμουν εὐχαριστημένος. Ὅχι ὁμοῦ καὶ τὸ καυμένο τὸ σζλαβάνι. Αὐτὸ ἀποτραβιότανε σὲ μιὰν ἄκρη κι' ἐκλαιγε τὴν δυστυχία του. Κόντευε ν' ἀρρωστήσῃ ἀπὸ τὴ λύπη του γι' αὐτὸ, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες τὸ ξεμπαράραμα σ' ἕνα περιγιάλι, γιὰ νὰ πῆ στὸν τόπο του... Ἀπὸ τότε δὲν εἶμεθα τίποτα γι' αὐτὸ. Ποῦς ξέρει ἀν ζῆ ἀκόμη.»

— Ζῆ καὶ τὸ θυμάται πάντα καὶ στέκει μπροστὰ σου, Τζώρτζη μου ὁ παλιὸς μικρός σου φίλος πού ἔσωσες. Τὸ καλὸ πού ἔκανες δὲν τὸ ἔροξες στὸ γιάλι ἀλλὰ στὴν καρδιά μου. Καὶ νὰ τώρα πού ὁ Θεὸς τόφερε νὰ στὸ ξεπληρώσω!..

Καὶ ὁ χρυσοστόλιτος Βῆς τῆς Τύνιδος κατέβηκε ἀπὸ τὸ σοφᾶ κι' ἀγάλλισε τὸν πλοίαρχο Καραντινό. Ἡ σκηνὴ ἦταν συγκινητικὴ. «Ὅλοι ἔλγαν. Ἡ δικαστικὴ συνεδρίασις εἶχε μεταβληθῆ σὲ δράμα. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Βῆς οἱ στρατιῶται ἔλυσαν τὰ δεσμὰ τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν καὶ τοῦ πλοίαρχου των. Διαταγαὶ ἐκτακτῆς φιλοξενίας ἐδόθησαν ἀμέσως. Ἡ πόλις ἐπῆρε γιορτάσημ ὄψι. Λουτὰ ἐδέχτηκαν τὰ κουρασμένα μέλη τῶν αἰχμαλώτων κι' ἐτοιμαστήκαν γι' αὐτοὺς πλοῖσια τραπέζια. Ὁ Βῆς, οἱ συγγενεὶς του, οἱ φίλοι του ἐγέμισαν μὲ δῶρα τὸ Κεφαλλονίτικο καράβι. Καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν γιὰ τὴν πατρίδα τους, ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Βῆς καὶ τοῦ Καραντινοῦ ἦταν συγκινητικώτατος...

Σήμερα, ἕνας Καραντινός, ἀπόγονος τοῦ Καπετὰν Τζώρτζη, ἔχει ἕνα θαυμάσιο κομπολόι ἀπὸ γιούσουρι, δῶρο τοῦ Βῆς τῆς Τύνιδος στὸν προπαπότη του.

Ἔδῃ πρὸς τὴν Σελήνην !

Ἐνας περίφημος ποιητὴς σεληνολάτρης ἔγραψε κάποτε μιὰ ἐξωφρενικὴ Ἔδῃ στὴ σελήνη πού ἄρχιζε ἔτσι :

Χαῖρε, ὁ ἀργυρὴ Σελήνη, εὐεογέτοια τοῦ ἀνθρώπου, χαῖρε ! Στὴ δόξα σου γράφω αὐτὴ τὴν Ἔδῃ, γιατί ἐσὺ μᾶς φωτίζεις, τὴν νύχτα, ὅταν κυρίως χρειαζόμαστε φῶς, ἐνῶ ὁ μωρός ἀδελφός σου ὁ Ἥλιος μᾶς παρουσιάζεται τὴ μέρα, ἅπὸν ἰπάσχει ἀπὸ τὸ φῶς καὶ ἡ παρουσία του εἶνε ἐπιτελῶς περιττὴ !...

***

Ἡ Φιλοσοφικὴ λίθος

Μιὰ μέρα ἕνας ἀλχημιστὴς παρουσιάστηκε στὸν Πάπα Λέοντα τὸν 10ον καὶ τοῦ ζητοῦσε ἀμοιβή, γιατί καθὼς ἔλεγε, εἶχε ἀνακαλύψει τὴν φιλοσοφικὴν λίθον.

— Καὶ σὲ τί θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ἡ φιλοσοφικὴ λίθος : τὸν ρώτησε ὁ Λέων.

— Στὸ νὰ κατασκευάσω χρυσόν.

— Πᾶρε λοιπὸν τὸ βαλάντιον τοῦτο, ἀπήτησε ὁ Πάπας, δίνοντάς του μιὰ χρηματοσακούλα μεγάλη, ἀλλὰ ἀδεια, γιὰ νὰ βάλῃς μέσα τὸν χρυσόν πού θὰ φτιάξῃς.

Μιὰ γνώμη τοῦ Βολταίρου

Κάποτε ὁ Βολταίρος μιλώντας μ' ἕναν του φίλο γιὰ κάποιον ἄσημο καὶ ἀγράμματο ποιητὴ, ἀπὸ τοὺς ἀποίους ὑπῆρξαν ἀφθονοὶ τότε στὴ Γαλλία, εἶπε μερικὰ καλὰ λόγια γι' αὐτόν. «Περίεργο, τοῦ εἶπε τότε ὁ φίλος του, ἐνῶ αὐτός ἔδου σταθεὶ διαλαλεῖ ὅτι δὲν ἀξίζει τίποτε, ἐσὺ μιλᾷς γι' αὐτόν εὐνοϊκά :

— Ἦσως ν' ἀπατώμεθα καὶ οἱ δυοί, ἀπήτησε ὁ Βολταίρος.

***

Σοφὴ συμβουλή

Εἶπαν κάποτε σ' ἕναν φιλάργυρο πού εἶταν πολὺ φλύαρος :

— «Βάλε τὰ λεφτὰ σου στὸ στόμα σου καὶ τὴν γλώσσα σου στὴν χαρτοσακούλα σου !...»

***

Ἡ προτομὴ τοῦ Γκάβρικ

Ὁ ἀγγλὸς ἠθοποιὸς Γκάβρικ ἦταν διάσημος γιὰ τὴν φιλοχρηματία του. Ἐνας φίλος του, ὁ κομικὸς ποιητὴς Φούτ, εἶχε βάλει τὴν προτομὴ τοῦ Γκάβρικ στὸ γραφεῖο του.

— Εἶνε πολὺ κοντὰ στὰ χεῖματά σας, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἕνας κοινός καὶ τῶν δύο φίλων, ὁ Τζόνσον.

— Ναι, ἀγαπητὴ μου, ἀλλὰ καθὼς βλέπεις, δὲν ἔχει χεῖρα, ἀπήτησε ὁ Φούτ.

***

Ὁ χρυσὸς βουῆς

Σὲ μιὰ συναναστροφὴ γίνονταν λόγος περὶ μεταμηνχώσεως. Κἀποιοὺς οἰκονομολόγους θέλοντας νὰ πωλήσῃ πνεῦμα, λέγει :

— «Ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἦμουν ὁ χρυσοῦς βουῆς».

— «Δὲν ἐχάσατε παρὰ μόνον τὸ χρύσωμα» τοῦ ἀπαντᾷ ἕνας ἀπ' τοὺς παρευρισκομένων.

***

Μιὰ φράσις

Ἐνας πολιτικὸς ἔλεγε τὸ 1866, τὴν ἐποχὴ τῆς Κρητικῆς Ἐπανάστασεως : «Αἱ σγέσεις μας μετὰ τῆς Τουρκίας ἐψυχράνθησαν. Μήπως θὰ τὰς θεμαγῆν τὸ πυροβόλον ;».

